

Arrest

nr. 157 774 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 124 050 van 16 mei 2014 omdat er geen geloof kan gehecht worden aan de tewerkstelling van zijn broer bij de politie en aan de aangehaalde vervolgingsfeiten en omdat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar er actueel voor burgers in Jalalabad-stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2. In het kader van zijn huidige asielaanvraag geeft verzoeker toe over meerdere zaken gelogen te hebben tijdens zijn vorige asielaanvraag in België en brengt een aantal fundamentele wijzigingen aan inzake zijn identiteit, achtergrond en asielmotieven. Hoewel verzoeker in het aangepaste asielrelaas van zijn tweede asielaanvraag het werk van uw broer niet meer als de reden voor zijn vrees voor de Taliban opgeeft, blijft de tewerkstelling van zijn broer toch een belangrijke plaats innemen in het asielrelaas waarop verzoeker zijn tweede aanvraag steunt. Zo stelt verzoeker dat zijn broer hem in zijn functie van politieagent ter hulp schoot toen hij werd aangevallen, hij geen klacht indiende naar aanleiding van deze aanval omdat hij thuis in de vorm van zijn broer politie ter beschikking had en de Taliban zich met de kidnapping van zijn broer tevreden stelde gezien zijn functie bij de politie.

3. De Raad wijst er op dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zeven foto's van hem met zijn collega's bij de Azizi bank, zijn taskara, een verkoopakte, negen certificaten van gevolgde opleidingen, een badge van de Azizi bank, twee bankkaarten, een brief in verband met zijn overplaatsing van Shindand naar Kandahar, een aanbevelingsbrief en twee enveloppen.

5.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker in zijn tweede asielaanvraag aangehaalde asielrelaas, noch dat er kan aangenomen worden dat verzoeker vervolging of schade gaat kennen bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn vroegere functie van bankbediende en dat verzoeker bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofd een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou bestaan, noch dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in de nieuwe versie van zijn asielmotieven, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vast dat, en zoals deze Raad in zijn met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 124 050 van 16 mei 2014 reeds geoordeeld heeft, verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabadstad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in Jalalabad betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Jalalabad in de provincie Nangarhar niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico is op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Inzoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Jalalabad geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoonst dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Waar verzoeker verwijst naar de aanwezigheid van IS in Afghanistan, blijkt uit een update van de informatie aangaande de aanwezigheid van IS in Afghanistan (COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015, waarvan een kopie in bijlage aan onderhavige verweernota is gevoegd) dat IS inderdaad actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Verweerder benadrukt in zijn verweernota dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Verweerder evenals de Raad herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate verzoeker verwijst naar de aanslagen van 18 april 2015 op de Kabul bank en zichzelf de vraag stelt dat als hij op basis van zijn eerdere tewerkstelling in het bankwezen opnieuw begint te werken hij dan geen doelwit vormt net zoals de overheidsmensen/bankmedewerkers die het mikpunt van de aanslag van 18 april 2015 vormden, stelt de Raad vast dat uit de in het administratief dossier gevoegd informatie blijkt dat deze zelfmoordaanslag zich inschrijft in de analyse waarop de commissaris-generaal steunt en die gewag maakt van aanslagen op overheidsinstellingen en overheidspersoneel in Jalalabad stad. De loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, toont op zich niet aan dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij niet op een legale en veilige manier kan reizen naar Jalalabad, verwijst de Raad naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Bronnen geven aan dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten (COI Focus "Afghanistan - Veiligheid op de weg voor burgers" van 2 maart 2015). Verzoeker brengt geen objectieve elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontkracht; hij beperkt zich louter tot een selectieve lezing van voormelde COI Focus waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat hij niet op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot Jalalabad.

Ook merkt verweerder terecht op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Verder werd terecht gesteld dat verzoeker beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in elders in Afghanistan vestigt. Zulks blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing waar deze uitdrukkelijk het volgende toelicht: "Immers, uit uw verklaring blijkt dat u een volwassen man bent die als drieëntwintigjarige Afghanistan verliet. Beide Afghaanse landstalen beheerst u perfect (CGVS p.1). Nadat u in uw dorp tot de negende graad studeerde, trok u naar de stad Jalalabad waar u de drie laatste jaren van het middelbaar onderwijs afwerkte. Na uw afstuderen volgde u in Jalalabad nog gedurende vier jaar allerhande cursussen waaronder Engels, informatica en een jaar rechtenstudies (CGVS p.2,3). Daar u zeven jaar in Jalalabad studeerde, heeft u een goede kennis opgedaan van de stad en er een vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Dat uw familie u in staat stelde om nog vier jaar verder te studeren in een grote stad is bovendien een sterke indicatie voor de financiële draagkracht van uw familie. U vertelt daarover dat de broer van uw moeder een deel van uw studies financierde (CGVS p.11). Deze oom werkt in de stad Jalalabad en zorgt momenteel voor uw moeder en uw zus (CGVS p.8). Overigens blijken uw moeder en uw oom van Jalalabad afkomstig te zijn, terwijl uw oom er nog tot 2008 woonde (CGVS p.8). Er kan dan ook aangenomen worden dat u ook op het vrienden- en kennissennetwerk van uw moeder en oom kan steunen bij terugkeer naar Jalalabad. Ook zegt u zelf dat u telefonisch en via Facebook contact heeft met onder andere twee vrienden in Jalalabad (CGVS p.11,12). Uw excuus dat u uw Facebookaccount kort voor het gehoor op het CGVS deactiveerde is niet correct, zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (CGVS p.11). Ook put u relevante werkervaring uit uw tewerkstelling bij de Azizi bank. Daar u een grote vertrouwdheid heeft met de stad Jalalabad, u er over een familie- en vriendennetwerk beschikt en u over vaardigheden en relevante werkervaring beschikt, kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Gevraagd of u, naast de aangebrachte vrees voor de Taliban, problemen voorziet bij vestiging in Jalalabad antwoordt u eerst van niet. Even later voegt u er aan toe dat u geen eigendom heeft in Jalalabad waardoor u onmogelijk in deze stad kan leven. Als u gevraagd wordt hoe een gebrek aan eigendom u verhindert in deze stad te wonen, verandert u opnieuw uw verklaringen en besluit u dat u overal in Afghanistan zou kunnen leven indien u geen probleem had met de Taliban (CGVS p.12). Daar de aangebrachte problemen met de Taliban bedrieglijk zijn bevonden, moet er besloten worden dat het principe van het intern vluchtalternatief op u van toepassing is.

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan."

Bovendien dient er op te worden gewezen dat blijkens de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013, het UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad stad vestigt. In het met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad nr. 124 050 van 16 mei 2014 werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad had. Verzoeker brengt geen gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschattingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de commissaris-generaal betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval. Tijdens onderhavige asielaanvraag louter het tegendeel poneren, mist elke ernst en feitelijke grondslag.

Het rapport NCR van 11 februari 2014 die de moeilijkheden aantoont om zich te integreren in Afghanistan, doen aan voorgaande overwegingen geen afbreuk gezien verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen.

In de mate verzoeker onder andere verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij vechtmateriaal zijn, zoals verzoeker, en stelt aldus tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad vooreerst op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Het loutere feit dat de asielzoeker een Afghaanse man is, is op zich niet voldoende om te besluiten dat hij "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden

door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 oktober 2015, verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift en preciseert zij dat zij afkomstig is uit Laghman, een provincie waarvoor de subsidiaire bescherming wordt gegeven. Verzoekende partij is niet akkoord met een intern vestigingsalternatief in Jalalabad omdat uit de stukken blijkt dat IS actief is in deze provincie. Verzoekende partij wijst er nog op dat het algemeen geweten is dat IS ook burgerslachtoffers maakt. Verzoekende partij besluit dat het gevaar nog groter is en de subsidiaire bescherming moet toegekend worden geworden nu zowel de Taliban als IS actief zijn in Jalalabad.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie omtrent de activiteiten van zowel IS als de Taliban in de provincie Nangarhar, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"Waar verzoeker verwijst naar de aanwezigheid van IS in Afghanistan, blijkt uit een update van de informatie aangaande de aanwezigheid van IS in Afghanistan (COI Focus Afghanistan:*

de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015, waarvan een kopie in bijlage aan onderhavige verweernota is gevoegd) dat IS inderdaad actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Verweerder benadrukt in zijn verweernota dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Verweerder evenals de Raad herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze grond en zij werpt er geen ander licht op.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking niet akkoord te zijn met een intern vestigingsalternatief in Jalalabad, en tot het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 oktober 2015 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS